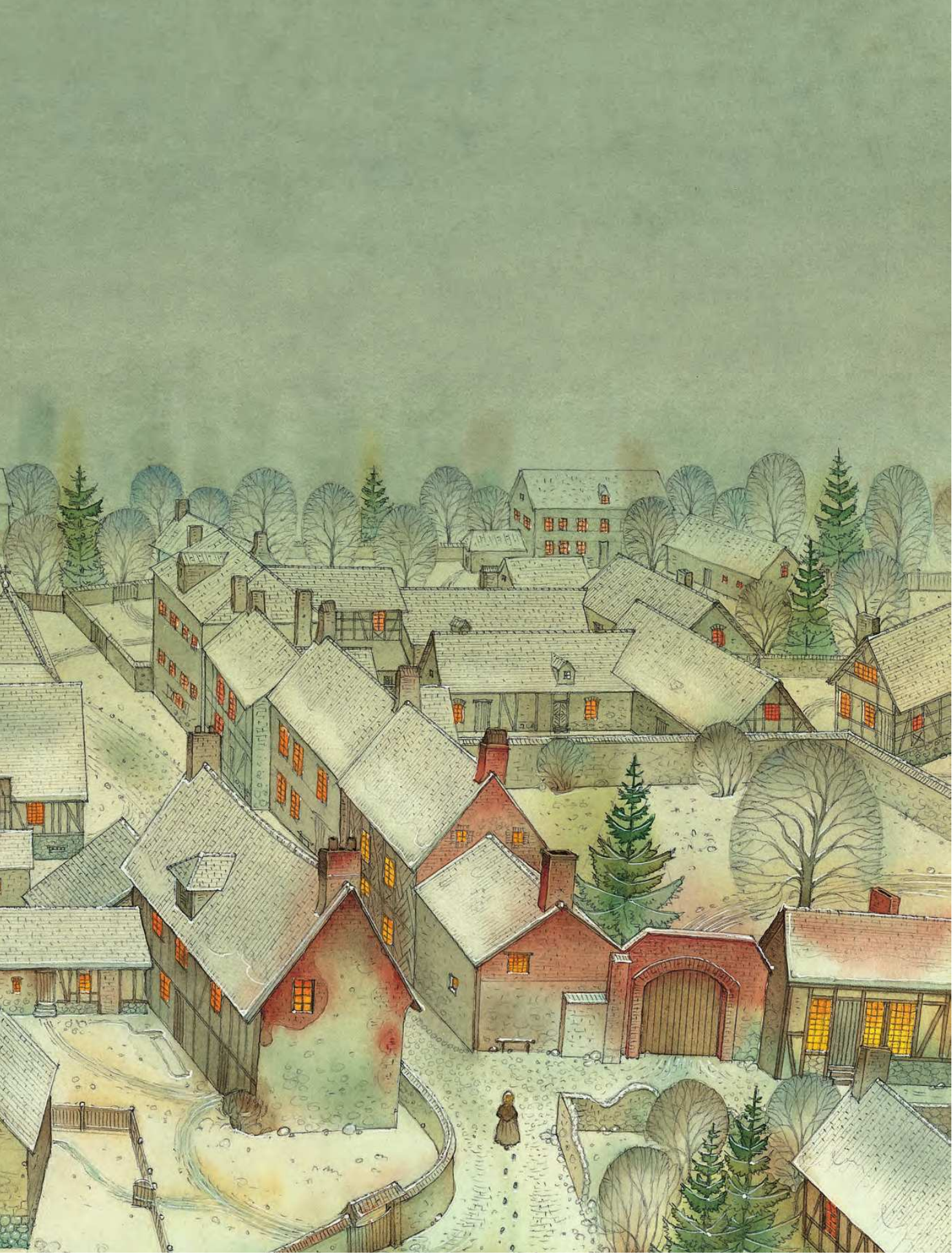

Стояв лютий холод; падав сніг, і вже добряче смерклося. Був останній день старого року, чи то пак передноворічний вечір. І саме в той темний холодний вечір ішла вулицею вбога дівчинка — простоволоса й боса.

Щоправда, з дому вона виходила в черевиках, але хіба могли вони їй зарадити?! То були здоровенні шкарбани, які останнім часом носила її мати. Еге ж, такі здоровенні, що дівчинка, перебігаючи чимдуж вулицю, якою з навіженою швидкістю мчали дві карети, їх загубила. Одного шкарбана вона навіть не знайшла, а другого в неї відібрав якийсь хлопчисько. Він сказав, що той шкарбан придасться йому на колиску, як у нього самого з'являться діти.

Тож тепер дівчинка йшла босоніж, ступаючи по снігу обмороженими та посинілими від холоду ноженнями. Кишені її старенького фартушка були напхані в'язочками сірників, а одну в'язочку вона тримала в руці. За цілий день дівчинка не продала жодного сірника, ніхто не заплатив їй ані шилінга. Вона потерпала від холоду, голоду й такого страшного відчаю, що серце просто стискалося від жалю на неї дивитися!